

denne Jord blev bragt op til Takst 24, blev Gennemsnittet 24, og saa skulde denne Gaard efter Skalaen være 20 Tdr. Land gennemsnitligt Maal. Naar vi havde boniteret Størrelse, saaledes som det var foreslaaet, lempede det paa det, og naar vi her kun havde haft behov at have 10—12 Tdr. Land boniteret Maal, vilde vi nok kunne faa den udstykket, men hvis den er 20 Tdr. Land, og Gennemsnittet er, lad os sige, for at stille det paa Spidsen, 24 — det forekommer jo ikke i Praksis, men vi kunne i alt Fald tænke, at det kan komme op derimod —, kan, saa vidt jeg forstaar, denne Mand ikke faa sin Ejendom udstykket. I gode Egne virker det altsaa ikke saa godt, som Meningen med Loven egentlig er. Jeg forstaar i det hele taget ikke den Frygt, man har haft for dette boniterede Maal. Det er altid en Skønssag, naar man sætter Takst paa Jord, intet Menneske kan sige, at den absolut skal have den Takst; man vurderer den saa godt man kan efter sit Skøn, nærmere kan man ikke komme det. Men $1\frac{1}{2}$ Td. Land boniteret Maal er akkurat det samme som 3 Tdr. Land Middeljord, Jord til Takst 12. Jeg mener derfor, at det ogsaa i dette Forhold havde været nok saa heldigt, om vi vare blevne staaende ved boniteret Maal. Hertil kommer, at i den sidste Del af Skalaen er det saaledes, at naar Udstykningen sker efter Matrikultaksterne eller efter en tidligere benyttet Bonitering, skulle vi ikke regne det gennemsnitlige Maal ud, men tage det efter Hartkorn, idet første Klasse skal være mindst 2 Tdr. Hartkorn, anden Klasse $1\frac{1}{2}$, tredje 1 og fjerde Klasse $\frac{1}{2}$ Td. Hartkorn. Nu er det jo saaledes, at det overvejende Antal af Udstykninger sker efter Matrikultaksterne. Jeg har ikke regnet ud i min Praksis, i hvilket Omfang det sker, men efter hvad der er blevet sagt i det andet Ting, sker det i de $\frac{9}{10}$ af Tilfældene, saa det vil alligevel blive saaledes, at vi i Regelen komme til at gaa efter Hartkornet som Maalestok, og der ser jeg ikke rettere, end at naar vi kunne komme ned ved de simple Gaarde til 4 Skpr. Hartkorn, saa er det ikke særlig store Landbrug.

I § 2 omtales der noget, som kaldes Pligthuse. Der udlægges et Hus med 3 Tdr. Land Middeljord, forsynet med Bygninger, og det skal opretholdes som Husmandsbrug. Det udlægges i Stedet for en nedlagt Gaard eller sammenlagte Gaarde, og der er fra flere Sider lagt ret stor

Vægt paa Oprettelsen af disse Pligthuse. Jeg for min Part lægger ikke saa stor Vægt paa disse, men det kan jo være, man fra den anden Side har Ret. Der er blevet sagt, at man slet ikke kunde opretholde disse Pligthuse. Naar en Gaardmand f. Eks. vilde drive et saadant Hus sammen med sin Gaard, saa kunde han gøre det, og man kunde ikke paabyde, at der skulde bo en Husmandsfamilie. Det forekommer mig at være en forkert Opfattelse. Ved et Pligthus forstaas nemlig ikke blot Jord og Bygninger, men det er et Hus, som ogsaa er forsynet med Beboere og drives særskilt. Jeg ser ikke rettere, end at man kan benytte § 30 i det foreliggende Lovforslag, hvis det skulde være nødvendigt, til at paabyde, ikke blot, at et Pligthus udlægges, men ogsaa, at det opretholdes. Der har i Tidernes Løb været ret forskellige Anskuelser om dette Forhold. For en Del Aar siden kunde man overmaade let opnaa Fritagelse for Oprettelse af Pligthuse. Naar en Mand havde nedlagt en Gaard eller havde sammenlagt den med en anden, kunde han ved at indsende en almindelig Ansøgning til Ministeriet faa Tilladelse til ikke at oprette et Pligthus, men i de senere Aar har Administrationens Praksis været modsat, saa at man saa godt som aldrig har kunnet faa Tilladelse til at unnlade at oprette Pligthuse. Det skal jeg nu ikke blande mig i, men naar der staar i Loven, at Ministeren kan give Tilladelse, synes jeg, der deri ligger, at denne Tilladelse ogsaa kan ventes givet.

Som vi hørte af den ærede foregaaende Taler, er der sket en Forandring med Hensyn til Fredskoves Udstykning. Fra gammel Tid har det været saaledes, at Fredskove har man ikke kunnet udstykke i mindre Parceller end 100 Tønder Land, saaledes at der udkrævedes mindst 200 Tønder Land Fredskov, for at man skulde faa Lov til at udstykke den. Jeg skal ikke nægte, at jeg aldrig har syntes, at det var heldigt at have en saadan Bestemmelse, for saa kunde man lige saa godt sige, at Fredskoven overhovedet ikke kunde udstykkes. I den Landsdel, jeg er fra, har man i alt Fald ikke en eneste Fredskov, der er 200 Tønder Land; det har man vel herovre, men i Almindelighed ere de ellers ikke saa store. Det Forslag var ogsaa, saa vidt jeg husker, optaget i det oprindelige Forslag, som var forelagt i det andet Ting, i hvilket det hed, at der skulde blive 100 Tønder Land i hver Parcel. Nu er det noget forandret i det andet Ting, og som Forslaget nu foreligger, skønner